

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 3 lipca 2012 r. w sprawie T-212/09 Królestwo Danii przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 września 2012 r. przez Królestwo Danii

(Sprawa C-417/12 P)

(2012/C 373/02)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Danii (przedstawiciele: V. Pasternak Jørgensen, agent, oraz P. Biering i J. Pinborg, advokater)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Tytułem żądania głównego:

- 1) uchylenie wyroku Sądu w całości lub w części.
- 2) uwzględnienia żądań podniesionych przez skarżącą przed Sądem.

Tytułem żądania ewentualnego:

- 3) odesłanie sprawy do Sądu celem wydania przezeń ponownego rozstrzygnięcia.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Zaskarżony wyrok Sądu dotyczy decyzji Komisji z dnia 19 marca 2009 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) (Dz.U. L 75, s. 15), w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania wspólnotowego zgłoszone przez Królestwo Danii wydatki w kwocie około 749 mln DKK.

2) Po pierwsze, rząd duński stoi na stanowisku, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa podczas badania kwestii tego, czy duńskie kontrole przeprowadzane za pomocą teledetekcji były wystarczająco skuteczne ze względu na to, iż uznał on, że skuteczność tych kontroli można oceniać poprzez porównanie ich z kontrolami przeprowadzonymi w Danii przez przedstawicieli Komisji za pomocą GPS.

3) Po drugie, przyjęta przez Sąd wykładnia mającego zastosowanie rozporządzenia jest zdaniem rządu duńskiego pod wieloma względami nieprawidłowa, w szczególności w zakresie dotyczącym kwestii tego, czy decyzja Komisji może zostać utrzymana w mocy, nawet jeśli została ona oparta na podstawie nieprawidłowej wykładni zasady, która ma kluczowe znaczenie dla tej decyzji; w niniejszym przypadku chodzi o wykładnię przewidzianego w art. 19 ust. 4 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 2316/1999 obowiązku utrzymania powierzchni odłogowanych.

4) Po trzecie, rząd duński stoi na stanowisku, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa jeśli chodzi o przyjętą przezeń koncepcję ciężaru i poziomu dowodu, którego przeprowadzenie jest odpowiednio wymagane od Komisji i państw członkowskich ze względu na to, iż uznał on, iż Komisja, która przeprowadziła kontrolę już po zakończeniu okresu odłogowania, uczyniła zadość spoczywającemu na niej dowodowi opierając swą decyzję na domniemaniu, że stwierdzone przez nią okoliczności zachodziły również w okresie odłogowania oraz ze względu na to, iż uznał on, że ciężar dowodu spoczywający na Danii w ramach sprawy dotyczącej EFOGR wiąże się z przedstawieniem przez to państwo członkowskie materiału dowodowego dotyczącego wszystkich odłogowanych na jego obszarze powierzchni, a nie tylko tych skontrolowanych przez Komisję. W ten sposób Sąd wprowadził zdaniem Królestwa Danii nowy, wyrażony w sposób ogólny, standard dowodowy dla państw członkowskich, który odbiega od dotychczasowej praktyki i nakłada na te państwa ciężar dowodu, któremu nie będą one mogły w praktyce uczynić zadość.

5) Po czwarte, w zakresie dotyczącym kwestii zastosowania korekt finansowych, Sąd nie zbadał tego, czy zostały spełnione odpowiednie warunki, a w szczególności, czy przestrzegano jednoznacznie ustanowionych w prawie Unii zasad, co zostało wyraźnie podważone przez Danię w postępowaniu przed Sądem.

- 6) Po piąte, Sąd w zaskarżonym wyroku zastąpił swoją własną podstawą to, co zostało przyjęte przez Komisję jako podstawa spornej decyzji. Aby utrzymać tę decyzję w mocy Sąd oparł się na względach — poniekąd całkowicie pozbawionych znaczenia pod względem ilościowym i jakościowym — które różnią się od tych, które były istotne dla Komisji. Rząd duński twierdzi zatem, że skutki wywołane przez ten wyrok Sądu są sprzeczne z zasadą proporcjonalności.
- 7) Po szóste wreszcie, Sąd nie zajął stanowiska w kwestii całego szeregu przedstawionych przez rząd duński zarzutów i materiałów dowodowych oraz dopuścił się wielokrotnego przeinaczenia przedstawionych przez ten rząd argumentów i okoliczności, efektem czego uzasadnienie i sentencja tego wyroku opierają się na wadliwej podstawie faktycznej i prawnej.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 4 lipca 2012 r. w sprawie T-329/11, TME SpA — Termomeccanica Ecologia przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 14 września 2012 r. przez TME SpA — Termomeccanica Ecologia

(Sprawa C-418/12 P)

(2012/C 373/03)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: TME SpA — Termomeccanica Ecologia (przedstawiciele: C. Malinconico, S. Fidanza i A. Gigliola, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie T-329/11, notyfikowanego w dniu 9 lipca 2012 r., z powodów przedstawionych w uzasadnieniu, a w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 kwietnia 2011 r. wykluczającej konieczność wszczęcia w stosunku do Rumunii postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom w związku z naruszeniem zasad i dyrektyw wspólnotowych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych oraz „Practical Guide to contract procedures financed from the General Budget of the European Communities in the context of external actions”;

— zasądzenie od Komisji Europejskiej odszkodowania w wysokości 18 955 106 EUR albo w większej lub mniejszej kwocie uznanej za słuszną za szkody poniesione przez TME z powodu naruszenia prawa wspólnotowego popełnionego przez samą Komisję Europejską;

— tytułem żądania ewentualnego — zasądzenie od Komisji Europejskiej odszkodowania za szkody związane z utratą szansy przez TME w wysokości 3 791 021 EUR albo w większej lub mniejszej kwocie uznanej za słuszną;

— tytułem dalszego żądania ewentualnego — zasądzenie od Komisji Europejskiej odszkodowania za szkodę wynikającą ze zwłoki Komisji Europejskiej w wykonywaniu jej funkcji odpowiadającego całkowitej kwocie wydatków poniesionych przez TME w wysokości 73 044,32 albo w większej lub mniejszej kwocie uznanej za słuszną;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

TME twierdzi, że Komisja jest zobowiązana, na mocy postanowienia 2.4.12 PRAG i postanowienia 37 w tomie I oferty, do wydania uzasadnionej opinii („opinion”) w przedmiocie procedury zaskarżonej przez TME. Zdaniem TMA Komisja nie spełniła tego obowiązku.

Ponadto według TME Komisja dopuściła się błędu, nie podejmując po otrzymaniu skargi TME z dnia 10 grudnia 2008 r. działań zmierzających do naprawienia oczywistego naruszenia prawa wspólnotowego i odzyskania środków finansowych przyznanych państwu rumuńskiemu w związku z przedmiotowym przetargiem.
